

[Justitsministeren.]

ved Byretten, staar til saadan noget som 60 Dage, og hvis De kan opnaa at faa Forlig paa de angivne Vilkaar, er De en dygtig Sagfører. Nej, De maa ned i Offentlige Arbejder.“ Gamborg indrømmede ogsaa, at det var Sagens rette Forum. Det noterede jeg med Blyant paa Sagen: „Talt med Gamborg og henvist ham til Offentlige Arbejder. 22/7 1940. P.“ Det betyder Petersen, det er mig. Og saa lagde jeg Jacobsons Brev ad acta, og dermed var Sagen i Virkeligheden færdig for mit Vedkommende.

Saa sker der imidlertid det, da der er gaaet nogen Tid, at jeg hører, at Jacobson har sin Gang i Offentlige Arbejder og taler med Trafikminister Gunnar Larsen om Sagen. Gunnar Larsen kom en Gang imellem til mig og sagde, at han ikke kunde forstaa noget som helst af det; det var en mærkelig Mand, og han kunde ikke forstaa, at han overhovedet havde noget til gode. Det gav jeg Trafikministeren fuldstændig Ret i.

Men saa kom der paa ny udefra en Henvendelse, om man ikke skulde se at faa Sagen forligt paa et eller andet Grundlag, og saa hører jeg, at der bliver berammet et Møde i Offentlige Arbejder, og man beder mig komme til Stede; jeg husker ikke Datoen for dette Møde, jeg vil antage, det var engang i August Maaned. Jeg sagde, at jeg havde ikke noget med den Sag at gøre, og jeg var Modstander af, at den skulde forliges, for jeg kunde ikke se, at Jacobson havde noget som helst til gode, hverken af den ene eller af den anden Slags, i hvert Fald var det ikke behageligt, hvad han havde til gode, hvis han endelig havde noget. Derfor var jeg altsaa imod at gaa til dette Møde, men da jeg stadig væk blev anmodet om det, gik jeg. Da jeg kom, saa man straks paa mig, som om det var mig, der kunde Sagen udenad, og som om det var mig, der skulde afgive en eller anden Udtalelse, og da man havde set lidt paa mig, tænkte jeg: Det maa være dig, der skal tale. Jeg tog saa Ordet og begyndte med at forklare, at denne Mand havde efter min Mening overhovedet ikke Krav paa noget som helst. Det indbragte mig en meget skarp Reprimande fra en af Mødedeltagerne, nemlig Redaktør Anders Vigen, der var mødt som Repræsentant for Hr. Jacobson. Han sagde, at jeg var ikke nogen rar Justitsminister, ikke saadan en virkelig Justitsminister, som Unmack Larsen havde været, jeg vilde aabenbart tale Jura og afgøre Sagerne juridisk. Det maa en Justitsminister altsaa ikke, han skulde, forstod jeg paa Hr. Anders Vigen, saadan ved et eller andet

bedre Skøn afgøre sine Sager. Se, Jura er, efter min Mening — det har det altid været — Læren om Retfærdighed, og naar man ser juridisk, ser man retfærdigt paa en Sag, saa jeg blev meget forbavset over, at navnlig den Mand, der er sat til at vogte Retfærdigheden, ikke maa se retfærdigt paa Sagerne, ikke maa se juridisk paa Sagerne. Han skal betragte dem ud fra ganske andre Synsvinkler, end jeg hidtil havde troet det var Coutume.

Saa meldte jeg med det samme Pas. Saa forløb Resten af Mødet med, at Gamborg udviklede forskellige Ting, som han syntes kunde føre til, at man kunde tale om Sagen, om der ikke kunde gives en eller anden Oprejsning til Hr. Jacobson i Form af Erstatning. Til sidst kom Trafikministeren ind paa det samme, som jeg har omtalt flere Gange, nemlig Fiskers Ønske om eventuelt paa ny at ofre nogle Penge paa Fredens Alter, og saa sagde han til Gamborg, at han havde ikke noget imod, at han sendte noget skriftligt ind, men han maatte være klar over, at hvis Jacobson ikke trak sine Beskyldninger tilbage, og hvis han gik ud over nogle faa Tusinde Kroner, kunde der overhovedet ikke være Tale om, at der fra Trafikministeriets Side kunde gøres noget som helst. Ridderkorset afviste Gunnar Larsen med samme Bestemthed, som jeg havde gjort det, og saa skiltes vi, og jeg har hørt, at der nogle Dage senere skal være kommet et Brev fra Gamborg, men det gik ud paa, at under 165 000 Kr. vilde Jacobson ikke gaa, og det var jo helt hen i Vejret at begynde at forhandle paa et saa meningsløst Grundlag, saa meget mere som det ligger saaledes, som jeg har understreget mange Gange, at der fra det offentliges Side, fra Trafikministeriets Side overhovedet ikke er noget som helst at forhandle om i denne Sag.

Som sagt har jeg allerede reageret over for Byretten. Det var 16. November 1940, at jeg sendte et Brev til Retten og til Politadvokaten og ogsaa til Ministeriet for offentlige Arbejder, det var i Anledning af den dissentierende Kendelse, og dér skrev jeg, at jeg fandt Anledning til at meddele, at jeg ikke har haft nogen som helst Forhandling med tiltalte, idet jeg tværtimod har nægtet at modtage ham. Det skal herom bemærkes, at efter at det sidste Møde havde fundet Sted i Offentlige Arbejder, kom Hr. Jacobson en Torsdag til mig og vilde have en ny Drøftelse med mig, men jeg sagde: „Jeg har ikke noget at forhandle med Jacobson om, han kan ikke komme ind“, saa at jeg, som der staar i Kendelsen, skulde